

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.152 van 18 februari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 14 juli 2008, in functie van haar Belgische partner, een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 14 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 20 oktober 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: De betrokkene heeft onvoldoende bewezen een duurzame en stabiele relatie te hebben nl. er werd niet aangetoond dat de betrokkenen al 1 jaar onafgebroken samengewoond hebben of dat ze elkaar al meer dan 2 jaar kennen. Verklaringen op eer zijn niet afdoende. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoekster betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep en nietszeggend is, en daarenboven niet afdoende omdat niet blijkt of verweerder de ter onderbouwing van haar verblijfsaanvraag gevoegde verklaringen op eer al dan niet in aanmerking heeft genomen. Daarnaast voert zij aan dat de motivering onjuist is, omdat het bestaan van een duurzame relatie werd bewezen aan de hand van verklaringen op erewoord. Zij stelt dat deze verklaringen op eer nuttig en pertinent zijn bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van een duurzame relatie en dat verweerder ten onrechte aangeeft in de bestreden beslissing dat “alle” verklaringen op eer onvoldoende zouden zijn, waardoor verweerder impliciet te kennen geeft dat hij de verklaringen op eer niet wenst te bekijken of te onderzoeken. Verzoekster citeert verder uit een antwoord van de minister van Migratie- en asielbeleid op een parlementaire vraag, waarbij deze stelde dat het bewijs van de duurzame relatie kan worden bewezen “*met alle nuttige middelen zoals foto’s, vliegtuigtickets, hotelreservaties en gezamenlijke inschrijving in registers in het buitenland.*”

2.1.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van de beslissingen van de besturen de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissingen ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat verzoekster niet heeft voldaan aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat zij onvoldoende heeft bewezen een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner. Hiertoe wordt gepreciseerd dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij en haar partner al één jaar onafgebroken hebben

samengewoond of dat zij elkaar al meer dan twee jaar kennen, en dat verklaringen op eer hiertoe niet afdoende zijn. Nu verweerder uitdrukkelijk motiveert waarom hij van oordeel is dat verzoekster niet heeft voldaan aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Belgische onderdaan, kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij stelt dat de motivering stereotiep en nietszeggend is. De motivering dient daarentegen te worden beschouwd als een afdoende motivering, die verzoekster in staat stelt de bestreden beslissing aan te vechten met de middelen waarover zij beschikt. Een schending van de motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster evenzeer de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

(...)

de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.”

In artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoerings-modaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) worden de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet nader bepaald. Dit artikel luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legde verzoekster een paspoort, een verklaring van wettelijke samenwoning gedateerd op 19 mei 2008, een huurcontract op naam van haar partner, een foto en verklaringen op eer waarin wordt gesteld dat zij en haar partner elkaar reeds verschillende jaren kennen en een relatie hebben, neer. Bij het indienen van de verblijfsaanvraag werd verzoekster verzocht om binnen de drie maanden – en ten laatste op 14 oktober 2008 – (aanvullende) bewijzen over te leggen van een duurzame en stabiele relatie. Uit het door

verweerder neergelegde administratief dossier blijkt niet dat verzoekster na haar initiële aanvraag nog nieuwe documenten heeft neergelegd.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen op eer die verzoekster heeft aangebracht en deze heeft betrokken in zijn beoordeling, doch dat hij van mening was dat deze verklaringen geen afdoende bewijs vormen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

Het is voorts niet kennelijk onwettig of kennelijk onredelijk om bewijswaarde te onzeggen aan verklaringen die slechts uitgaan van vrienden en familieleden en die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben. Daarnaast moet worden vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken, inclusief de verklaringen op eer, hoe dan ook niet kan afgeleid worden dat verzoekster en haar Belgische partner gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag onafgebroken hebben samengewoond of elkaar sedert minstens twee jaar kennen en elkaar in deze periode drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal vijfenveertig of meer dagen betreffen of dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind, zodat moet besloten worden dat, gelet op de duidelijke bepalingen van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, geen afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie geleverd werd.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

Het middel is ongegrond.

2.2. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.